ЧЕРВЕНЬ

1987

ISSN 0132-4462

№ 12

перець

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Протруби на зборах про наші успіхи, а я де треба за тебе підгавкну.

Закон зайвого бензину

Торік виповнилося сто років, як двоє німців-умільців — Г. Даймлер і К. Бенц, добряче посушивши голови, змайстрували перший у світі автомобіль із двигуном внутрішнього згоряння. А сьогодні, якраз перед обідом, ми відзначили ще одну дату, хоч і не таку кругленьку, але теж досить значущу: минуло рівно сорок років із того дня, як Невідомий Водій уперше в історії людства ні сіло ні впало вилив з автомобільного бака в придорожню канаву все наявне в ньому паливо. І цим самим мимохіть відкрив закон зайвого бензину (ЗЗБ), який навдивовиж швидко набув неабиякого поширення.

Відомо, що кожний винахід, кожне відкриття має свою історію. Перед тим, як відкрити знаменитий закон Архімеда, одноіменний грецький вчений змушений був роздягнутися, залізти в наповнену ванну, і, лише відчувши, як вода починає виштовхувати його тіло з тої ванни, Архімед крикнув: «Еврика!» Так само й Ньютон лише після того, як яблуко впало з дерева йому на голову, відкрив закон земного тяжіння...

Закон зайвого бензину також мав свою передісторію. Подейкують, було воно так. Якось Невідомий Водій забув виконати доручення дружини — купити буханець хліба до обіду. Спохопившись, він поїхав до крамниці, узяв хлібину й благополучно повернувся додому. Поки їв, подумки зробив підрахунки. Перемноживши відстань від хати до магазину (0,5 км) на вагу хліба (1 кг, або 0,001 тонни). В результаті вийшов такий мізерний тонна-кілометраж, що, дізнавшись про нього, колеги й керівники автобази лускуни б зо сміху. І наш водій ще перед тим, як випити поданий на третє компот, подумки збільшив у тисячу разів довжину пробігу й у стільки ж разів — вагу перевезеного вантажу. А вже згодом відобразив це збільшення в товаро-транспортних документах. Тим більше, ніхто цьому не заважав.

Тепер усе виглядало цілком пристойно: вантажообіг — 500 тонна-кілометрів. З таким показником уже не соромно й у гаражі з'явитися. Однак по дорозі на автобазу схаменувся: «Йолопе! Та за такого пробігу в баці має залишитися бензину на денці, а він майже повний». Схаменувся, зупинив машину біля кювету і, переконавшись, що нікого поблизу не видно, вилив у канаву весь наявний бензин...

Ось так, власне, і було народжено закон зайвого бензину. А далі воно вже пішло, тобто — полилося... І досі тече...

Водій ремонтно-транспортного підприємства Турківського району І. Гвоздецький приписав у шляхових листах і транспортних накладних 8749 кілометрів, тобто лише трошки недотягнув відстань від Турки до Владивостока. І, згідно з ЗЗБ, змушений був вилити в кювети, придорожні кущі й річки понад дві тонни бензину. Те, що заразом він приписав додатково ще й кілька сот тонн вантажу, безпосереднього відношення до ЗЗБ не має. Це має відношення до заготконтори райспоживспілки, керівники якої полінувалися звірити документи і в підсумку сплатили транспортному підприємству зайвих 3377 карбованців.

Декого, можливо, такий факт здивує. А мене — ні. Інакше, гадаю, воно й бути не може, коли замовники з автотранспортниками лише вряди-годи, та й то формально, проводять взаємозвірки, які слід робити щоквартально. Коли водій знає, що його записів ніхто не перевірятиме, то він і шкварить, що заманеться. Один ушкварив, що заманулося, другий — що заманулося, а в результаті, приміром, на Бродівському бурякопункті при перевезенні буряків (АТП-24661, очолюване Ф. Мартинишинним) через завищення відстані було торік приписано близько 27 тисяч тонна-кілометрів вантажообігу. Транспортники незаконно одержали 2880 карбованців. «Відломилося» від цього прибутку й безпосередньо водіям. Брехня, виходить, матеріально стимулюється.

Премії, звісно, одержують не лише водії, а й їхні керівники. Може, тому вони й не зацікавлені у проведенні взаємозвірок, не зацікавлені, щоб товаро-транспортні накладні були під суворим обліком, а навпаки — зацікавлені у тому, щоб водії самі заповнювали шляхові документи й могли самі робити в них які завгодно виправлення без будь-яких підтверджень.

А ось у тому, щоб зекономити паливо чи мастила, ніхто наче ніяк не зацікавлений. Інакше хіба начальник управління «Яворівпромспецбуд» І. В. Романчук припустив би, щоб резервуари з нафтопродуктами не мали дихальних клапанів, щоб кришки люків були лише приблизно закриті, щоб взагалі украй недбало проводилося обслуговування нафтоскладського обладнання і щоб — як результат — понаднормативні втрати за минулий рік тут вилилися у 43 тонни нафти, 37 тонн дизельного палива, майже десять тонн мастила. Не кажемо вже про дрібниці: приписано 22 тисячі кілометрів пробігу, на що списано близько восьми тонн бензину.

Мимохіть пригадалося, що ще в 1983 році вийшла урядова постанова, спрямована на збереження паливно-мастильних матеріалів. Постанова передбачала заходи щодо стимулювання тих, хто економить, і покарання тих, хто розтринькує паливо. Чудова постанова. Вона мусила б дати такі ж чудові наслідки. Але лише тоді, коли її повсюди чесно б виконували.

А як її виконували, приміром, у колгоспі «Прогрес» Стрийського району? Тут деякі водії минулого року зекономили 3442 літри бензину. Щоправда, за той же період інші їхні колеги примудрилися перевитратити його 4947 літрів. Довго думали колгоспні керівники, як вийти з цього лабіринтного становища. Нарешті, вже цього року, наважилися стягнути з розтринькувачів вартість перевитраченого бензину. А от тих сумлінних, які добилися економії, так досі й не винагородили. Забракло сміливості чи, може, просто здорового господарського глузду?

Але ми трохи відхилилися від головного — від круглої дати з дня винаходу Невідомого Водія. Гадаю, варто було б цю дату якось відзначити. Скажімо, звести пам'ятник тому Невідомому Водієві. На повний зріст. Величиною він мав би бути таким, щоб у нього всередині вмістилося усе марно розтринькане за ці роки пальне. За моїми попередніми підрахунками, пам'ятник цей буде вищим за Ейфелеву баштy, але трохи нижчим за Останкінську телевежу. Величний вийде пам'ятничок.

Нехай стоїть як живий докір людському безглуздю. І щоб усі водії, коли проїжджатимуть повз той пам'ятник, подавали звукові сигнали. Довго. Як на похороні. І цим наче прощались би навіки з тим Невідомим Водієм, який уперше додумався (чи якого вперше надоумили) вилити бензин у канаву. І тими сигналами наче давали б слово, що таких водіїв у нас більше не буде. Ні невідомих, ні відомих. Ніяких.

О. КРУКОВЕЦЬ.

Львівщина.

ПОБОРНИК ПЕРЕБУДОВИ

На сьогодення поглядає кисло,
У дні прийдешнім все його ляка.
Та обома хапається за крісло,
З якого скоро гепне сторчака.
О, з того крісла має він підмогу:
Усі життєві блага вирива,—
То й пнеться ж довести, що — йде у ногу,
З трибуни сипле правильні слова.
Напам'ять знає кожну постанову,
Пливе по магістральній течії...
Узявся круто за перебудову,
Щоб якнайкраще... вгробити її.

Григорій ГАРЧЕНКО.

м. Дніпропетровськ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Без слів.

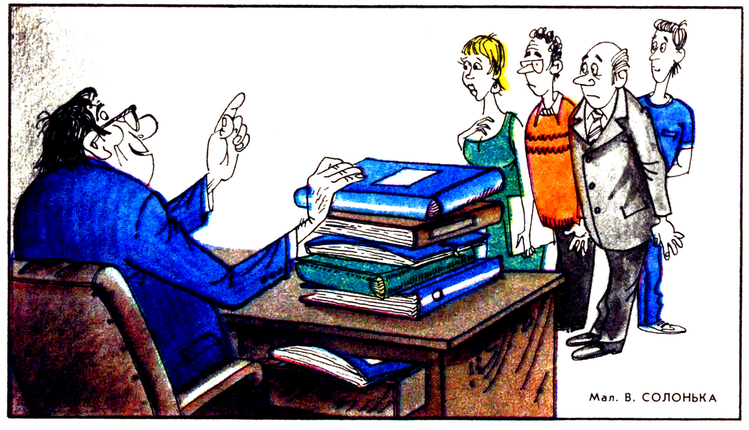

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Затямте, ваше майбутнє — у моїх руках! У цих от папочках зібрані всі фактики з вашого минулого.

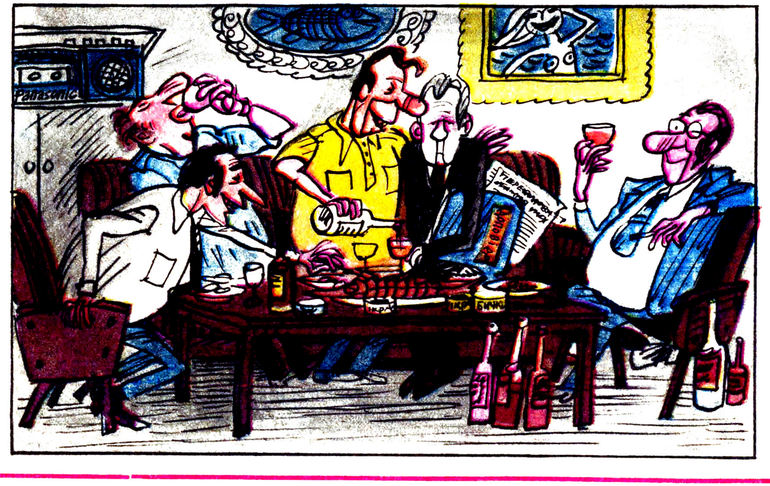

— Та при чому тут перебудова! Розслабся! Тут усі свої.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. А. БОРДУНІСА

— Що ви, я обома руками за гласність!

Мал. А. ЮНА

— З того часу, як його потурили з посади, в нього і риба клювати перестала.

ФЕНОМЕН ТАРНАВСЬКОГО

Колекції тепер уже колишнього голови колгоспу «За мир» Барського району М. В. Тарнавського не позаздрив би ніхто. Самих лише партійних стягнень у Миколи Васильовича назбиралося за останні роки стільки, що пальців на руках не вистачило б, аби всі перерахувати. За приписки. За грубість і невміння працювати з людьми. За нікудишнє керівництво господарством. За розбазарювання усього, що квоктало, бекало і мукало на колгоспних фермах. За те, що плутав колгоспну комору з власною.

Інший би з таким послужним списком давно б опинився за гратами. А Миколу Васильовича берегли. На нього надходить доповідна у райком партії, кожен пункт якої волає про оргвисновки,— а закінчується все тим, що до колекції Тарнавського додається чергова дога-на. Комуністи на партзборах прямо заявляють, що кожен день перебування Тарнавського на посаді голови правління завдає господарству шкоди, а з нього — як з гуски вода.

Лише коли голова у компанії із завідуючою свинофермою Б. Ф. Онуфрійчук заходився спустошувати колгоспне свинопоголів'я, райком партії відважився і доручив прокуророві району «вивчити факти зловживання службовим становищем, привласнень».

Як їх вивчав прокурор, невідомо. Знаємо лише, що майже рік Тарнавський продовжував головувати. І тільки коли з обласного управління внутрішніх справ надійшов офіційний лист про те, що Тарнавський поцупив з колгоспної каси понад три тисячі карбованців, у райкомі вирішили «розглянути питання про його партійність». На що Микола Васильович відповів лаконічною заявою: «Прошу розглянути мою справу про перебування в партії без моєї присутності».

Зрештою, він недавно одержав те, що заслужив. Але мені здається, що феномен Тарнавського заслуговує на детальніше вивчення. Колгоспникам села Супівки вельми кортить довідатися, завдяки чиїм зусиллям так довго тримався на гребені недоброї слави відвертий злодій і окозамилювач.

І. ГАЛІЦИН.

Вінницька область.

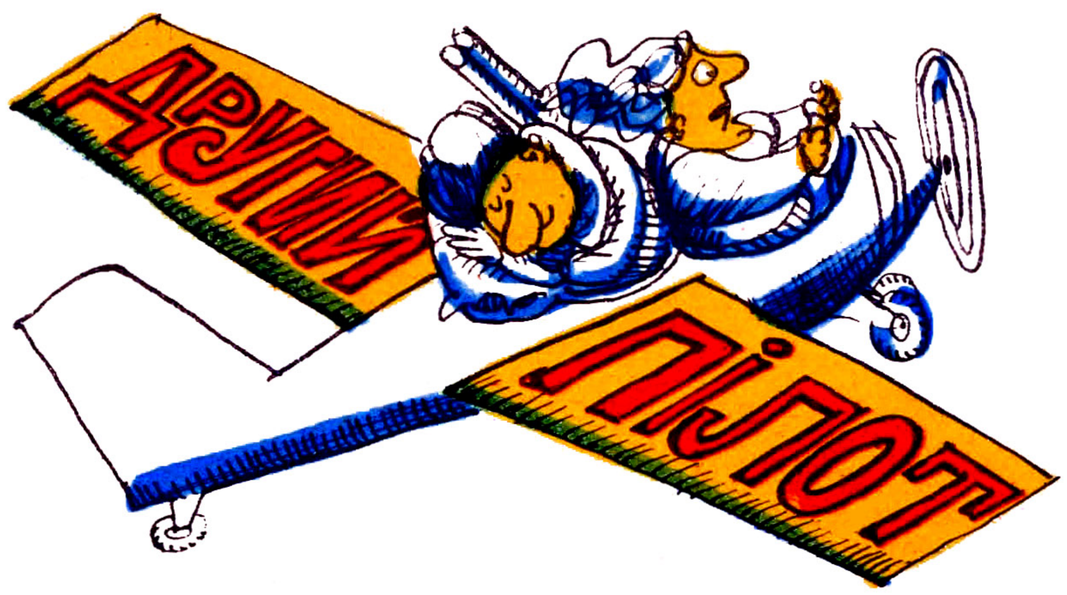

ІРОНІЧНЕ ОПОВІДАННЯ

У душі Гліб Адамович був рибалкою. Його тягло по вихідних до заболоченого озера, маленької, загубленої в заростях річки, до прибережного спокою, тиші, але — нічого не вдієш... Мусив полювати. Бо всі його колеги, друзі, як і він — заступник начальника тресту — не опускалися до примітивної риболовлі. А час від часу їздили на благородний і престижний відпочинок — полювання.

Звичайно, він теж бахкав з рушниці, азартно продирався крізь чагарі, поміж деревами, або терпляче чекав у засідці, але постріли його, як правило, були у «молоко». В компанії завше знаходилися професіонали — чи то знайомий гайовий, або чийсь родич, що займався цим промислом з дитинства, хтось із підлеглих — єгер-програміст чи снайпер-сантехнік. Тож для товариської вечері десь на лоні природи дичина була неодмінно.

Іноді Гліб Адамович привозив лопатку вепра чи лосяче стегно й додому. Демонстративно показував трофей дружині, потім — усім родичам та знайомим, тримаючи дичину якомога довше в холодильнику, а взимку — на балконі. Проте це траплялося далеко не завжди, тож Льоля Марківна дивилась на його розвагу спокійно, як на дитячі витівки. І коли чоловік приїде додому з недільного відпочинку впорожні, сприймала це як нормальне явище.

— Головна здобич — добрий настрій,— не раз казав їй повчально Гліб. І в цьому вони з подругою життя були однодумцями.

Тож і сьогодні, коли він зайшов до квартири пропахлий димами й вітрами, збуджений, розчервонілий, повний вражень, проте кинув на кухні порожній рюкзак,— Льоля не здивувалася. Лише мигцем глянула на Гліба, щоб оцінити, чи не перебрав... вражень, чи не було, часом, у їхній компанії дичини в спідниці, й подалася дивитися японський телевізор.

— «Волга» у гаражі? — спитала тільки, як він скидав у коридорі гумові чоботи та підбиту хутром лами шкірянку. — Нічого не пошкодив, усе на мазі? Бо хочу вранці заскочити до Таї, вона учора приїхала з Італії. У знайомого професора там гостювала удвох зі своїм.

Перевдягаючись у піжаму, Гліб пас очима кольоровий екран.

— Знов та стара, як світ, артистка? — підскакував на одній нозі — намагався навпомацки потрапити ногою у ліву холошу шароварів, та зашпортався й мало не впав.

— У, відьма! — незлобиво лайнувся.

— Хто? — ревниво звела очі Льоля.

— Та ось ця... ділова жінка,— показав на телеекран.

— Та хіба це ділова? Ото була ділова! — Льоля кивнула на розгорнуту книжку, що лежала поруч на тахті.

— Діловіша, ніж ти? — запитав Гліб Адамович.

— Сказав... Полонена, рабиня, а зуміла влаштуватися на роботу... до султанського гарему.

— Тю, чудна... Може, вродлива була, то її туди й направили. Якийсь бей чи візир.

— Е, не кажи. Вродливих багато... А вона, бач, знайшла підхід до самого султана. Стала його дружиною і вершила ділами всієї Туреччини. Не те що якогось там,— кивнула на екран,— заштатного заводу. Оце — ділова! Жаль, що тепер у полон не беруть. Я теж би далеко пішла. Хіба добровільно здатися? — жартівливо підморгнула до Гліба. Той тривожно обстежував своє поки що не надто солідне, але вже помітне черевце. Чоловік він був височенький, а тому й видавався ще досить струнким і порівняно моложавим — було йому лише під п'ятдесят. Зовні так нічим не примітний, хіба що мав на голові «оселедця», який ріс, проте, не по центру, а, сказати б, у тилах, а ще точніше — на флангах. Із-за лівого вуха до правої вилиці акуратно слалося через всю залисину ріденьке, завжди напомаджене пасмо волосся. Отож господар акуратно скородив його гребінцем не вздовж, а впоперек голови.

— Льолю, скажи по правді,— пригладжував перед дзеркалом свого «оселедця» ще й рукою. — Ти б за мене вийшла, якби не був тоді молодим, перспективним заступником директора?

Льоля знову поклала книжку, зняла рожеву шапочку й теж пригладила накручене волосся.

— А скажи, чоловіче добрий: ти був би нині заступником начтресту, якби не мав тоді молодої, перспективної жінки?

Льоля взялася рукою за бильце крісла й підкотила його до себе.

— Оце ми по телефону спілкувалися з Таєю... Знаєш, яка у вашому главку новина? Нічого не знаєш ти, що під носом робиться. Буркун має іти в міністерство, здається, начальником управління. Чоловік він такий, що пострибає по східцях далі... На його місце, у главк, рватися тобі не варто, там робота важка й не дуже грошовита. У тебе працює після інституту його небіж. Хлопець молодий, перспективний і...

— Дурний! — не втримався Гліб. — Запоров був документацію, у відрядженні ні біса не зробив, по пивбарах швендяв!

— Хлопець він молодий, перспективний,— твердо повторила дружина,— і час творчу молодь висувати. Зроби його заввідділом.

— Ти що?! Крип'як двадцять років в інженерах ходив, поки цього місця доскочив! Тут півсотнею людей треба керувати, а той лобур — сам собою ще не навчився!

Льоля ніжно погладила свого телепня, відсунувши маскувальне пасмо волосся до лівого вуха, потім знов начесала те пасмо через тім'я до правої скроні.

— Ти пенсію пристойну хочеш мати? По очах видно: хочеш. А працювати в міністерстві? Теж, бачу, не проти... Думаєш, що в низах мало розумних людей, які могли б там працювати — і не гірше за тебе? Сотні! Підвищуй, голубе, перспективну молодь. Хай вона віддає свої сили, енергію суспільству, виробництву. Інакше — напишу анонімку, що боїшся суперника, затискуєш таланти, затуляєш собою дорогу юній зміні. І що женився на мені з кар'єристських міркувань. Не дружина, а тесть, мовляв, був потрібний...

— Та він давно на пенсії, що ти верзеш! — сердито почервонів.

— Глянь, будь ласка, що там по другій програмі,— тихим, лікарняно-заспокійливим голосом звернулася наче до хворого. — І йди сюди, тут краще видно...

Примостившись поруч на тахті, довго вовтузився та позіхав. Екранні події, мов осінні дощі, наганяли на нього нудьгу та сонливість, навівали роздуми.

Кручені ті жінки, та й годі. От під боком, а не знаєш, що від неї чекати. Чи ласки, чи сварки. Ходила ж колись до шефа, скаргу йому писала, як у нас із Магдою почався службовий роман. І жало, і крило — усе в них напоготові...

— То що там у твоєї подруги нового?

— Нова любов.

— Так у неї ж чо...

— У неї справжнє, серйозне почуття,— перебила на півслові. — У всіх розквітає навесні, а в неї — під осінь. Оксамитний сезон. Без відриву від виробництва.

— Нічого не розумію...

— Просто ти втомлений. Лягай спати, відпочинь — усе зрозумієш.

Льоля встала, вимкнула телевізор, що гомонів стишено, упівсили.

— Навіщо встаєш? Я б сам... — сказав розмореним голосом.

— Та лежи вже, лежи...

Накинула халат, вийшла на кухню, зробила кави, принесла до спальні дві чашечки.

— Хочеш на ніч гарячої? — кивнула на філіжанку з подарованого ще на весілля дорогого сервізу. Коли порцеляна з того набору була на столі, Гліб відчував удома урочистість, піднесеність і потаємне хвилювання, яке навіть не міг собі пояснити. Тож Льоля, коли хотіла вдома зробити маленьке свято, завше ставила на стіл цей вишуканий посуд.

— Спасибі, золотко... — розчулено промимрив, поправив подушку, заплющив очі. Од протилежного стану — жодних ознак життя. Ні кашляне, ні позіхне. Як у тій пісні — «тиша навкруги»...

Аж заскрипіло з досади ліжко.

І не спиться, й не лежиться, і сон мене не бере... Так лише здається, що у них — жіноча логіка. Усе в них логічніше, ніж у чоловіків, усі їхні вибрики можна пояснити. Він свою таки добре вивчив. Усе робить продумано, вивірено, холоднокровно.

Торкнув ліктем, прокашлявся.

— А куди Крип'яка відправимо? — голос наче й не його. Скрипучий, пересохлий, зчужілий.

— А Крип'яка ми з тобою кинемо на підвищення,— повернулася обличчям, наче нічого й не було. — У главк. Хтось же піде там на місце Буркуна. Отже, місце для Крип'яка у них звільниться...

— Ти певна, що його там чекають? — голос ще звучав насторожено.

— Не турбуйся, це я беру на себе,— відповіла лагідно. — Тая казала, організовується тургрупа до Японії,— перевела на інше. — Вона й мене запрошує. Ти не проти?

— Та як дуже запрошує — їдь. Незручно ж відмовлятися,— всміхнувся. — Ще образиться твоя Тая...

— Спасибі, моя дорога лиско,— узяла, сміючись, реліктове пасмо волосся, що спадало на подушку, накрутила йому на вухо.

— Та не дурій... — пручався Гліб. — Краще скажи, чого вона того хлопчиська так опікає. Хто він їй, брат чи сват?

— Бери ближче...

— А... ну ясно. На старості здуріла баба.

— Дурненький... Якраз — бабине літо. Я ж казала — оксамитний сезон... Ти хоч пам'ятаєш іще, що таке кохання?..

Гліб пірнув у гарячі обійми чи то Льолі, чи Морфея, чи в колективні обійми їх обох, а перед тим, як остаточно заснути, впасти у забуття, в солодкому маренні подумав: як людині небагато треба для щастя... Тепле місце удома й на службі, та ще отакого, як Льоля, другого пілота, який упевнено бере в руки у потрібний момент штурвал сімейного лайнера...

Євген КОЛОДІЙЧУК.

м. Київ.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● *Гріла руки на морозиві.*

● *Семеро одного не чекають. Якщо він — не начальник.*

А. ТЯГНІЙ.
м. Павлодар.

● *Іноді людину псує бажання бути не гіршою за інших.*

Олександр ПЕРЛЮК.
м. Кіровоград.

● *Якщо ви нервуєте і не знаходите собі місця,— значить, ви в автобусі.*

Володимир КАФАНОВ.
м. Москва.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

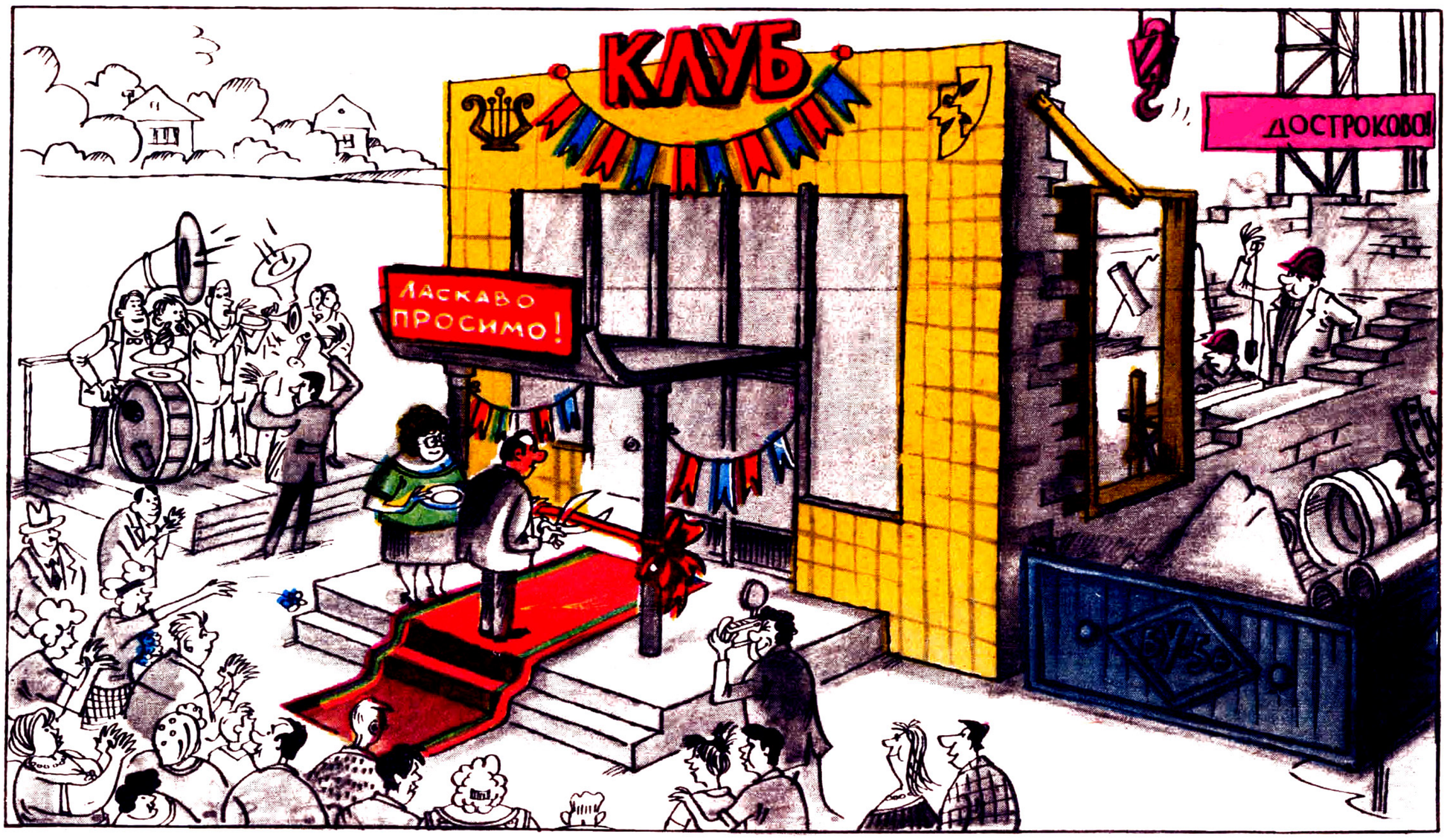

Без слів.

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ
ТАП

МІСЯЦЬ БЕЗ СНУ

ВОРОШИЛОВГРАДСЬКА область. (Кор. ТАП). Винятково міцні організми має подружжя Рачковських, яке проживає у селищі Сєверний Краснодонського району. Ось уже місяць, як вони обходяться без сну.

Наш кореспондент зустрівся із цими феноменальними людьми і попросив пояснити, як їм це вдається.

— Спати ми перестали після того,— дружно відповіли Рачковські,— як придбали спальний гарнітур «Катерина» Добромильської меблевої фабрики, що на Львівщині. Оскільки ліжка від цього гарнітуру при спробі на них лягти — одразу ж розпадаються.

●

ЗАТЯЖНА ГРА

МИКОЛАЇВСЬКА область. (Кор. ТАП). Уже багато років хлібороби колгоспу «Хвиля революції» Новобузького району спостерігають за грою-змаганням між головою райвиконкому А. М. Коринчуком та керуючим трестом «Миколаївоблшляхбуд» М. І. Степановим.

«Хто і коли почне будувати міст через Інгул у нашому селі Майорівці?» — запитують колгоспники.

— Цур, не я! — вигукує товариш Коринчук.

— Цур, не я! — одночасно вигукує і товариш Степанов.

Оскільки за правилами цієї відомої дитячої гри програє той, хто запізниться з вигуком, а товариші поступатися один одному не хочуть, жителям Майорівки доводиться знову і знову повторювати своє запитання.

РЯБКО І КУРКА

БАЙКА

Рябко на Курку напосівся:
— Весь день в гнізді сидиш, ряба!
Чи ба, так можна жить... Наївся —
І спочивай, не гни горба!

Мене ж тримають за придурка,
Щоб гавкав, кидався на всіх.
— І ти б сидів,— сказала Курка,—
Якби щось висидіти міг...

Григорій ЛЮТИЙ.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

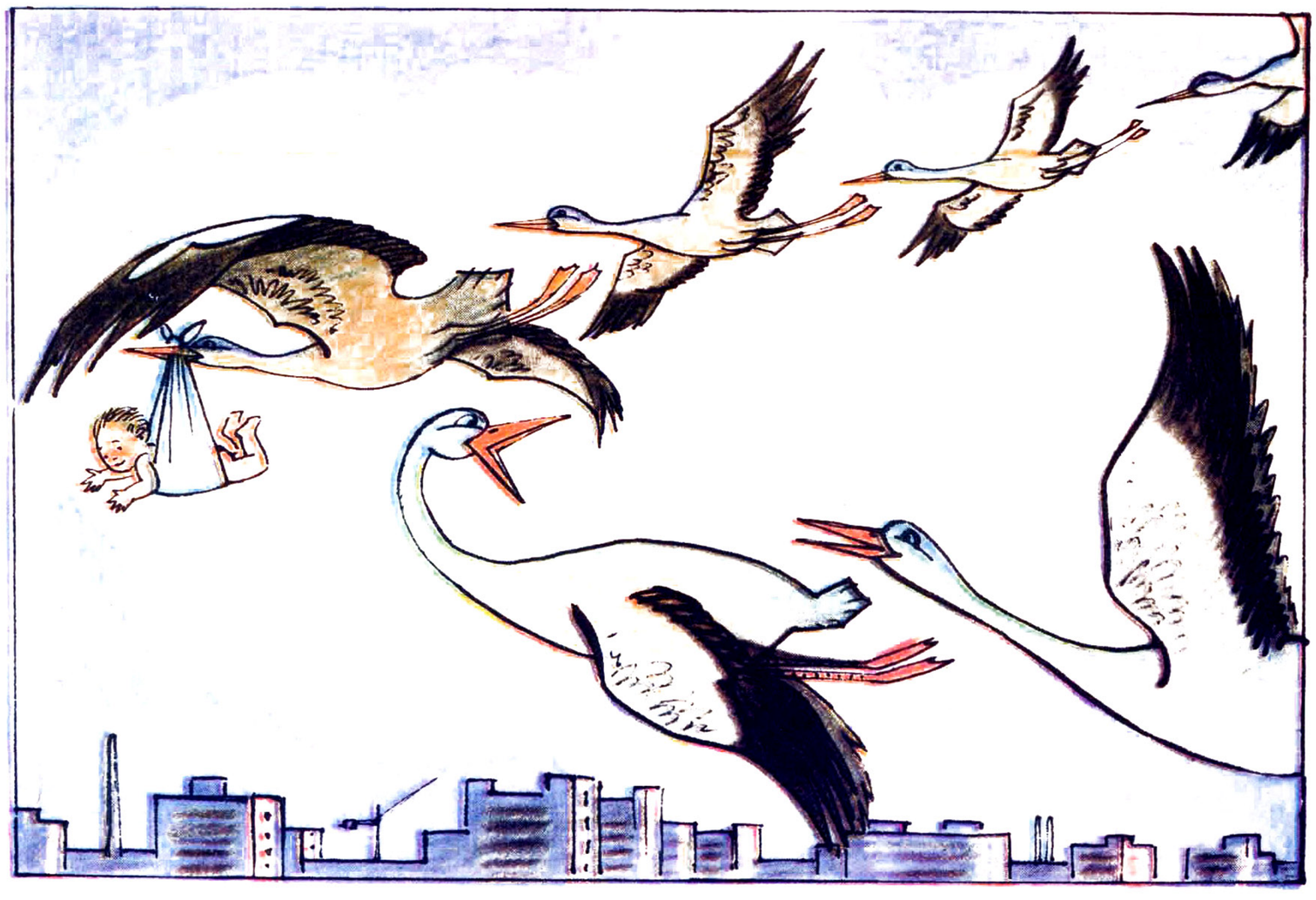

— Дожилися: колись кожен з нас дітей приносив, а тепер у почесному ескорті доводиться служити.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

ІЗ МОНОЛОГУ РЯТУВАЛЬНИКА

...Тонув тут у мене якось один клієнт. Гірше нікуди. Мало прогресивки через нього не позбавили. Разом із собою хотів усі показники нашої рятувальної станції на дно пустити... Взагалі, дивний тип.

Я його на пляжі одразу запримітив. Аполлон Бельведерський. Тільки у плавках. А скільки галасу наробив! Кораблі на рейді йому у відповідь озиватися стали. І потягло ж його у море плескатися. Краще б уже лежав собі на піску та боки грів. Так — ні...

Добре, що я на обід не пішов. Затримався. Коли це чую:

— Рятуйте!.. Рятуйте!.. Пот... т... то... паю!..

Після такої полундри я, певне, швидше за будь-якого юнгу схопився. До рятувального човна кинувся. Наліг на весла — шлюпка гліцером по воді пішла. А той потопаючий вже бульки пускає:

— Коле... рят... ік... пам'ят...

Словом, витягнув я з води того кандидата на утопленика. А він на радощах белькоче:

— Спасибі, колего! Вік пам'ятатиму!..

А я йому у відповідь:

— Який я вам, вибачте, «колега»?! — обурююсь. — Ви хоч слова правильно добирайте... У нас за цей сезон жодного потопаючого не було. Ми уже третій рік утримуємо перехідний вимпел «Синій купальник» за найкращі показники у рятувальній службі. А ви — «колего»... Спершу плавати навчіться, а вже потім у море лізьте. Море — це вам... не басейн...

— От-от, не басейн...

Ну, а далі він таку нісенітницю поніс, що мені аж страшно стало. Чи сповна розуму ця людина.

Та найцікавішим виявилося те, що ми з моїм врятованим справді колеги. Він мені навіть квиток члена товариства рятування на водах показав.

— Хто ж вам його видав? — питаю.

— Як це хто — наше Кременчуцьке відділення Полтавської обласної ради...

— Але ж ви плавати не вмієте!..

— Ну то й що! Хіба я винен, що у нашому басейні, який вже десять років опікують Кременчуцький сталеливарний завод та Полтавська рада товариства рятування на водах, майже ніколи не було води. А все через те, що ці дві організації ніяк не розберуться, на чиєму балансі знаходиться той басейн і хто мусить за ним доглядати...

Баланс балансом... Тільки мені тепер із цим випадком спокійного життя немає. Цілісінький день пляжем никаю. Відпочиваючих із Кременчука напитую. А що, як вони дружно у воду полізуть... Ні, плакали тоді наші показники...

Монолог рятувальника до друку подав Ю. ІЩЕНКО.

— А де ж ваші особисті зобов'язання?

— Та от же вони, перед вами!

Альберт МАНДРИК

ДІЄТА ЮХИМА

Висококалорійна
Дієта у Юхима:
Він з вовчим апетитом
Начальство їсть очима.

ТЕЖ ПОЗИЦІЯ...

Він має активну життєву позицію:
Вночі розбудіть — і внесе пропозицію,
Грунтовно розкаже: що, як і до чого...
А ви вже зробіть це — за себе й за нього!

У НОГУ З ЧАСОМ

ГУМОРЕСКА

Наш директор — людина прогресивних поглядів. Він завжди крокує в ногу з часом, запроваджує нові форми роботи. Нещодавно він вичитав у якомусь журналі, що на заході, десь у Греції чи у Швеції, дають надбавку до зарплати тим, хто не курить, і запропонував нам:

— Збільшити зарплату я, звичайно, не зможу, а відпускати на годину раніше тих, хто кине курити — спробую.

Спочатку всі сприйняли слова директора за жарт. Але коли некурящі Іван Сидоров і Дмитро Халабуда пішли додому о сімнадцятій, іншим працівникам нашого колективу стало заздрісно.

Через тиждень ніхто у конторі не курив.

А директор пішов далі:

— Тому,— сказав,— хто не буде спізнюватися на роботу, хто вчасно повертатиметься з обіду, скорочу робочий день ще на годину.

Дисципліна стала залізною. Навіть із закоренілим прогульником Іванашкіним нарешті всі познайомились. А то раніше, коли профспілкові активісти збирали по карбованцю на день його народження, дехто не хотів давати гроші, мотивуючи тим, що такого взагалі не знають.

А шеф пообіцяв встановити п'ятигодинний робочий день для тих, хто не буде чаювати й лузати насіння.

Хоч нелегко було відмовитися від звички систематично жувати, але всі зібрали волю в кулак і перестали носити з собою їстівне. А згодом і від обідньої перерви відмовились. Попрацюємо від дев'ятої до чотирнадцятої — і по домівках.

Директор на досягнутому не зупинився. Невдовзі вніс нову пропозицію:

— Хто не буде безцільно блукати по кабінетах, той працюватиме ще на одну годину менше.

Я спочатку в кабінеті замикався, щоб нікуди не тягло, але згодом звик. Як і всі.

Тоді шеф сказав:

— Тригодинний робочий день встановлюється віднині для тих, хто перестане теревені по телефону правити.

Ми того ж дня вимкнули всі телефонні апарати в конторі.

Після того, як чоловіки перестали грати в шахи, слухати радіо і розв'язувати кросворди, а жінки — приміряти обнови, плести-вишивати, робочий день у нашій фірмі скоротився до однієї години. Приходимо, мовчки займаємо свої місця — і «вколюємо» з найвищою продуктивністю. Аби хтось не встиг чогось зробити за цю годину — такого не пам'ятаю. Рівно о десятій контора вже безлюдна.

А сьогодні шеф попросив усіх затриматися на хвилинку. Фотограф прийшов, груповий портрет хоче зробити. Нашу установу на міську «Дошку пошани» занесли. За економію канцтоварів і електроенергії.

От що значить іти у ногу з часом!

Сергій БОРТНИКОВ.

м. Луцьк.

ПЕРЧАНСЬКИЙ ВОГНЕГАСНИК

ЖАР СЕРДЕЧНИЙ І ПОПІЛ НАДІЙ

Ділові папери рекомендується читати серйозно. Але під час знайомства з листом колишнього заступника міністра легкої промисловості УРСР В. О. Воробйова автори цих рядків раптом із соромом спіймали себе на тому, що їм на думку одночасно спав один і той же анекдот.

Анекдот примітивненький. Йдеться в ньому про чоловіка, який зірвався з балкона п'ятого поверху і під час короткочасного вимушеного піке вирішив: якщо залишусь живим, то... Словом, наобіцяв такого, що коли нарешті приземлився у сніговому заметі, сам собі здивувався: скільки дурниць можна нагородити за дві-три секунди!

Еге ж, коли нам припече, то, здається, усе на світі віддав би, щоб тільки вернулось безжурне благополуччя! А коли чорна хмара відходить, зітхаємо полегшено і, разом з видихуваним повітрям, з легкістю неймовірною викидаємо з голови принесені у скрутну хвилину аннібалові клятви.

Легкій промисловості республіки припекло у прямому розумінні слова. Вперше — у травні 1984 року, коли пожежа у Чернівецькому трикотажному об'єднанні знищила матеріальних цінностей на суму 600 тисяч карбованців. Скільки разів після цієї сумної події руками було вдарено об поли! Скільки промов виголошено про недопущення у подальшому! Але дим розвіявся, і в кабінетах матеріально відповідальних осіб досить швидко встановилася світло-рожева оптимістична атмосфера: а може, все не так страшно? Чи варто витрачатись на протипожежні заходи, коли все уже в минулому? І життя пішло звичною, добре накатаною колією. Тільки працівники пожежної охорони не вгамовувалися: то штрафонуть когось із матеріально відповідальних за недотримання, то інформацію в партійні органи запустять, то експлуатацію якогось приміщення або ділянки прикриють... І так тривало до березня 1985 року, аж поки пожежоохоронці остаточно не втратили терпець та не опломбували мало не половину об'єктів злощасного об'єднання.

Отоді всі заворушилися: від директора об'єднання Т. А. Ступіної до керівництва Укртрикотажпрому і міністерства. Саме у той, нестерпно пекучий період, і народився вищезгаданий лист В. О. Воробйова заступникові міністра внутрішніх справ УРСР В. Д. Пицюрі.

Валерій Олександрович у тому листі, як заступник заступника, клятвенно запевняв свого адресата, що застосує увесь свій вплив для того, щоб на об'єктах чернівецького об'єднання найближчим часом запанував повний протипожежний ажур. Уже, мовляв, виділено й ліміти, і домовлено підрядчиків, і знайдено матеріали... Коротше, усе-все є або ось-ось уже буде, тільки ж ви вже, будь ласка, згляньтеся і дозвольте експлуатацію закритих вами об'єктів!

Солідним запевненням незручно не вірити. Об'єкти було відкрито, і тої ж миті забулися прекрасні пориви, застопорилися ліміти, немов крізь землю провалилися підрядчики... В усякому разі, таке враження виносиш, побувавши на складі, який три роки тому довелося гасити. Суттєві зміни на ньому якось не впадають в очі. І немає жодної гарантії від того, що непроханий червоний півник знову не затанцює будь-якої миті по беззахисних складських приміщеннях. Об'єкт досі не обладнано охоронно-пожежною сигналізацією, блискавковідводами, аварійним електроосвітленням, потрібною кількістю евакуаційних виходів, насосами для підвищення тиску у водопровідній мережі і, нарешті, автозаправною колонкою на складі пального. Бензобаки наповнюються безвідмовним, випробуваним ще у давні часи способом: з відерця — у лійку...

— Та навіщо ж його таким усяким обладнувати, як незабаром у тому об'єднанні все одно розпочнемо реконструкцію?! — енергійно знизують плечима в Укртрикотажпромі. — От тоді й про захист від пожеж потурбуємось за останнім, так би мовити, словом вітчизняної науки і техніки...

Директор об'єднання Тамара Андріївна Ступіна показала копії офіційних звертань із приводу тієї самої реконструкції у різні партійні, радянські і господарські органи — аж до міністра легкої промисловості УРСР. За десять років таких звертань вдалося нарахувати аж 23. На жодне з них поки що не дано чіткої відповіді.

Не учора помічено, що у деяких товаришів жар сердечний до бурхливих звершень і енергійних дій розгоряється зі страшенною силою тільки тоді, коли треба гасити пожежу. У прямому чи переносному розумінні. І проривається він назовні в основному у вигляді блискучих офіційних реляцій — сплесків буйної фантазії метких виконавців. Коли ж горизонт прояснюється, вищеозначений жар негайно пригасає і покривається сизим попелом забуття. Разом із почуттям відповідальності за доручені величезні матеріальні цінності та людські життя.

В. ЗАДВОРНИЙ,
старший інспектор Управління пожежної охорони МВС УРСР.
В. БОЙКО,
старший черговий по «Перчанському вогнегаснику».

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ось тобі й маєш! А я вже гостей на курчат-табака запросила.

І знову за рибу гроші!

Ет, коли б то лиш за рибу і коли б то лиш за гроші. Метикований читач уже з перших рядків цього фейлетону зрозуміє, що примовка про рибу (як і про гроші) вжита традиційно, за звичкою, бо така інституція, як республіканське об'єднання «Укрсількомунгосп» промисловим ловом риби не займається і гроші за цю гіпотетичну рибу не править.

Гроші (і не стільки гроші, скільки інші матеріальні чинники) їй потрібні не для розгортання путини на морях, великих та малих ріках, а зовсім для інших потреб.

А тепер послідовно: два роки тому урядовим рішенням при Украгробуді було створено вищезгадане кооперативне об'єднання, а відповідно було створено в кожній області республіки обласні управління, в обов'язок яких входило (і входить, і входитиме!) поліпшення комунального обслуговування сільського населення. Від викопаної криниці до лагодження містка чи хідника під вікнами — словом, безліч, здавалось би, дрібних, але дуже необхідних послуг.

Відповідно обласні управління розгалузились на районні, і таких тепер налічується на Україні — 456.

Далі ж — голі факти. Голі — в буквальному розумінні цього слова, бо управління, як обласні, так і районні, не оснащені потрібною кількістю сировини, механізмів, а подекуди — не мають і грошей.

А ще подекуди місцеві власті розцінили нову інституцію комунальних послуг як додаткову будівельну організацію, котра має займатися не своїми прямими обов'язками, а має будувати, що зветлять. Але про це нижче. З сумом дублюємо повідомлення начальника «Укрсількомунгоспу» тов. А. Д. Петраша про те, що заледве дві третини комбінатів республіки мають свої бази, тобто цехи, складські та адміністративні приміщення тощо.

Візьмемо для прикладу Піщанський комбінат Вінницької області. Принагідно зауважимо, що, незважаючи на труднощі, Вінниччина веде перед у справі поліпшення комунальних послуг на селі. Саме у м. Вінниці в грудні минулого року було проведено республіканський семінар нової галузі, де вінничани ділилися своїм досвідом. Так от, незважаючи на те, що у районному центрі Піщанці комбінат практично не має ніякої виробничої бази (в холод робітникам навіть ніде погрітися), план тут, мабуть, на голому ентузіазмі, все ж виконують. А як би тут працювалося, коли б сільські комунальники мали хоча б елементарні умови для роботи?!

Перенесемося з Вінницької аж у Волинську область, побуваємо аж у трьох районних комбінатах.

У м. Володимирі-Волинському комунальний комбінат лише минулої осені передислокувався на територію колишньої пересувної механізованої колони, і все тут, як після пожежі: ні вікон, ні дверей, котельня не працювала ще за старих господарів. Але не це в першу чергу непокоїть директора комбінату тов. П. М. Калиту — він займається де тільки може «вибиванням» таких-сяких матеріалів для роботи і, відповідно, для виконання плану. Ех, працівники хукають у руки — бодай би один казан у котельню, аби зігрітися і все закрутилося в потрібному напрямку! А тут іще проблема: як доправити робітників до місця роботи, це місце роботи за міською межею, і автобуси сюди не ходять.

Комбінат у райцентрі Ківерцях... Тобто даруйте, він не в Ківерцях, а в селі Бодячів, що за десять кілометрів від райцентру. І це ще не біда, а лише півбіди. В комбінаті не розв'язані кадрові питання: немає головного інженера, невистачає висококваліфікованих майстрів. Зате має цей комбінат ще один філіал, за двадцять кілометрів від Бодячева, у селі Тростянець. Тут, у столярному цеху працює аж 8 (вісім) майстрів. І все ж, май вони гарну деревину, навколишні села були б забезпечені столяркою — дверима, віконними рамами для новозбудованих осель.

Є чимало замовлень на копання криниць, але чим їх копати, коли землерийна машина раз у раз виходить з ладу, а нові машини занадто громіздкі для присадибних ділянок і коштують дорого.

Має свої проблеми і директор Рожищенського райкомункомбінату Воробей Л. Г.

І чим більше він має проблем, тим менше нараховується в керованому ним комбінаті матеріалів: ділової деревини, заліза, щебінки, шиферу і техніка знайдуться, а от на ремонт, на поліпшення комунального господарства сіл — даруйте...

Якось воно вже так традиційно склалося, що охоче будується нове, ніж ремонтується старе. Хоча те «старе» після елементарного ремонту ще два віки служитиме, і коштів та матеріалів «старе» запросить набагато менше, ніж нове капітальне будівництво.

На даному етапі керівники утвореної вже два роки тому комунальної інституції діють за принципом «дайте не минайте». Їм не стільки дають, скільки минають. Вони шукають оте «дайте» — хто в Молдавії, хто в Білорусії, хто у Прибалтиці. Дають не дуже щоб так щедро, доводиться викручуватися. Вчаться люди у решеті танцювати і в дірочки не потрапляти.

Ну, а Держпостач? Чого ж, у минулому році він виділив цій комунальній системі аж 25 (двадцять п'ять) автокранів. Якраз по одному на область. Хоч користуйся ним, хоч став у обласний музей дефіцитної техніки. Таких музеїв поки що немає, але, здається, до цього йдеться.

Та й Держплан дивиться на сільських комунальників, як на пасинків. Капітальні, нові будівлі — сини рідні, їм і того, і другого, і третього, а ремонтники-комунальники — пасинки, хай викручуються як знають.

Тут згадано лише чотири райони... Їх кількість, коли б дозволяв обсяг фейлетону, можна було б довести і до сорока чотирьох і до ста сорока чотирьох, бо у всіх куточках республіки проблеми сільських ремонтників-комунальників однаковісінькі.

А заголовок «І знов за рибу гроші» тому такий у фейлетону, що упродовж свого шістдесятирічного існування «Перцеві» і не раз, і не два доводилося повертати чимало інстанцій обличчям до пекучих проблем.

Г. ЛОЗУН.

УСМІШКИ

ДБАЙЛИВИЙ СИН

— Ал-ло! Мамо, це ви? Ліків я вам іще не купив. Теплі капці, про які ви мені нагадували минулого разу, ще не знайшов. Окуляри, як випаде час, обов'язково замовлю. Про лимони — пам'ятаю. Грілку, як тільки куплю, одразу передам тіткою Іриною. Може, ще щось треба, не соромтеся — кажіть.

ЩОБ НЕ БУТИ ГОЛОСЛІВНИМ

Біля нашого жеку на снігу перехожі доріжку вичовгали. Утворили слизоту. Подолати оту слизьку відстань важкувато. Звичайно, як на кого. Кому щастить, а хто поковзом, поковзом — геп! І лежить, вибачте, догори п'ятами.

Начальник жеку дивиться на те у вікно й записує: «...сьомий, восьмий...»

— Навіщо ви їх рахуєте, Степане Степановичу? — запитує його заступник.

— Завтра на зборах за оце неподобство двірників лаятиму. А щоб голословним не бути, наведу свіжий приклад з конкретними даними.

КВАЛІФІКАЦІЯ — ВЕЛИКЕ ДІЛО

Помічник кухаря Петя Торбанюк після закінчення кулінарного училища готував із однієї курки дві котлети «по-київськи».

Кухар Петро Торбанюк після закінчення кулінарного технікуму готував із однієї курки дванадцять котлет «по-київськи».

Майстер Петро Петрович Торбанюк після закінчення інституту громадського харчування готує курячі котлети взагалі без курки.

Микола ВОЗІЯНОВ.

м. Харків.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Це Сердюченки готувалися до весілля дочки!

ЗАМ І ФІМІАМ

Своєму Заву вірний Зам
Курив так щедро фіміам,
Що Зав учадів і помер...
Вгадайте: ким же Зам тепер?..

ДОЦОКАЛИСЬ

— Ну, будьмо! — цокались
Іван з Дмитром
В палаті лікарняній зранку.
Один у чарочці мав бром,
А другий — валер'янку...

Петро КРАСЮК.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Вирушаючи в дорогу, ми наперед знаємо, що від деякого комфорту доведеться відмовитися. І тому, їдучи, скажімо, поїздом, не рекомендуємо, коли не подають каву прямо на верхню полицю чи не вкривають ковдрою з чистого гагачого пуху. Але якщо вам пропонують уже використану постіль, та ще з таким виглядом, ніби ви не лише карбованця повинні заплатити, а й довіку дякувати за такий сервіс, то тут, погодьтеся, можна й поперечитати. Ще й зробив В. Ф. Молодан, розповівши в листі до Перця про такий от сервіс у вагоні № 8 поїзда № 637 Знам'янка — Одеса.

Завгрупом начальника управління Одеської залізниці тов. Мерзликін повідомив редакцію, що за несумлінне ставлення до своїх обов'язків провідник вагона № 8 Н. Мендрук переведена на роботу не пов'язану з обслуговуванням пасажирів, строком на 3 місяці і позбавлена премії. За незадовільне керівництво роботою возної бригади і ж інші порушення начальника поїзда С. Соколенка з роботи звільнено, а начальнику вагонної дільниці В. Муленку оголошено догану. Звільнено з роботи також начальника резерву провідників В. Сабадаша — за незадовільний добір кадрів і без контрольність за роботою поїзних бригад.

Мал. О. КОХАНА

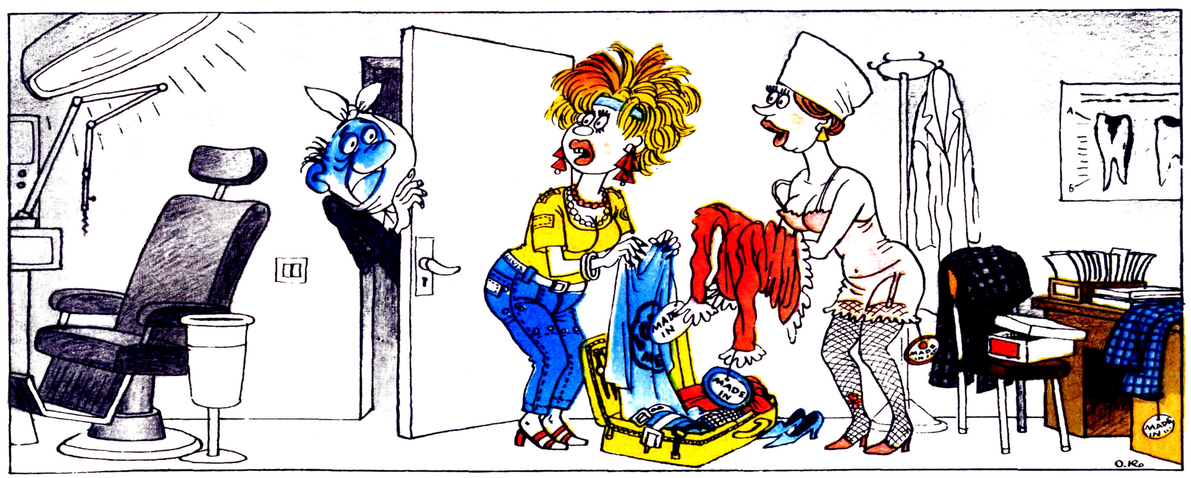

— Не будьте нахабою, хворий! У кабінеті роздягнена жінка!

ПРО ЛЮБИТЕЛІВ ДОВГОГО КАРБОВАНЦЯ

● Продавав свою непідкупність по завищеній ціні.

● «Усе в руках людини»,— казав хабарник, одержуючи гроші.

● Вхід у довір'я завбазою виявився платним.

● Шабашники працювали з помпою — викачували з колгоспів великі гроші.

Олег СЕЇН.

ПЕРЕПОЛОХ У КУБЛАХ

За морем-окіяном ударили на сполох: «Нова загроза для Сполучених Штатів і усього вільного світу! Нова підступна зброя Радянського Союзу! Рятуймо Сполучені Штати й весь вільний світ, поки ще не пізно!»...

Що ж то за така «нова загроза», що ж то за така «нова зброя»? Може, якісь надракети? Чи, може, надлазери? Або ж іще щось таке інше?..

Ні, не надракети, не надлазери. І навіть не щось таке інше. Це, уявіть собі, щось таке, що од незвички не кожен одразу путньо й вимовити спроможеться,— GLASNOST!

Хто ж перший угледів та розпізнав ту «небезпеку», а угледівши та розпізнавши, притьма кинувся світові очі на неї одкривати?

Особа то цілком офіційна, високопоставлена, ходить в ранзі члена уряду. А саме — Чарльз Уік, директор головного пропагандистського відомства Сполучених Штатів — Інформаційного агентства (ЮСІА). Отого самого, що, прибравши собі девіз «Правда, нічого, крім правди», насправді ревно слугує розплодженню дезінформації та брехні.

Вперше своє «викриття» шеф ЮСІА обнародував перед бізнесменами від реклами на черговій конференції Рекламної федерації США. Було це у розкішному вашінгтонському готелі «Уіллард», де зібралися ті майстри реклами. «Нам кинуто виклик,— волав Чарльз Уік. — Ми можемо втратити нашу безпеку! Гласність у Радянському Союзі — це загроза нашій публічній дипломатії, нашим цінностям!»...

На перший погляд це дуже нагадує оту бузину, що на городі, й дядька, що в Києві. Але послухайте, як містер Уік усе розтлумачує. «Вони,— репетує містер,— із тією своєю гласністю намагаються наблизитися до норм нашого способу життя... Їхня гласність уже привернула увагу людей у різних країнах світу»...

Щодо першого, то хочемо пана директора заспокоїти: у нас і на гадці нема наближатися до тих його хвалених «норм», до того «способу життя» — не пориваємося ми до безробіття, расизму, бездомності, розгулу насильства, що, як відомо, од того їхнього життя невіддільні. Але навряд чи він заспокоїться, бо можна запідозрювати, що й сам не дуже в свої теревені вірить: якби вірив, то не репетував би, а зловтішно хихикав би: бачите, мовляв, на наше виходить, на нашу дорогу звертають комуністи, бо інакше нічого в них не витанцьовується.

Ні, містер Уік тут явно пересмикує карти.

Коли ж ідеться про те, що наш курс на гласність привернув до себе увагу мільйонів людей в усьому світі, в тім числі й у «вільному», то тут містер таки правду каже. І якраз саме та правда його й настрахопудила. Він навіть признався, що йому дуже не подобається, що його найбільше лякає Радянський Союз як відкрите суспільство. Хоч, до речі, раніш на всі лади шпетив нашу країну саме за те, що вона начебто була «закритим суспільством».

Переполох містера Уіка слушно пояснила газета «Нью-Йорк таймс». Нині, пише вона, в ЮСІА «виникли великі складності». А виникли вони тому, що курс на гласність веде до «розповсюдження у світі реальної інформації» про Радянський Союз. І хоча в газеті говориться про це дуже делікатно, висновок із того її коментаря напрошується дуже простий: тепер відомству містера Уіка буде скрутно, бо брехати про Радянський Союз, розповсюджувати про нього вигадки, зводити на нього наклепи — нелегкою справою стає. Недарма ж за останні місяці те відомство не раз із великою ганьбою викривали саме на такій брехні!

Оцього й боїться Чарльз Уік. Тому-то й вискочив із своїми «одкровеннями» перед аудиторією в готелі «Уіллард».

Бізнесмени від реклами негайно ж ухвалили виділити для потреб ЮСІА кілька десятків мільйонів доларів. На подолання «нової загрози» (читай: на ту ж таки брехню). Та й Білий дім не залишився глухим до зойків шефа ЮСІА: президент уже розпорядився підкинути в бюджет цього пропагандистського відомства мільйончики доларів, а самого Уіка дуже похвалив за високу пильність.

І ходив би собі директор ЮСІА в героях, та, як на те, подав голос його конкурент у справі «захисту» американських (та й усього «вільного світу») цінностей. Хоча то особа й не зовсім офіційна, але досить-таки відома в Сполучених Штатах — Джек Уіллер. Називає він себе «представником широкої громадськості», бо очолює створений ним такий собі «Фонд дослідження свободи». Раніш Уіллер був більше відомий як один із діячів ку-клукс-клану, а тепер от, бачите, свободою заопікувався.

Так от, Джек Уіллер одразу ж (якщо вірити йому, то й раніш, ніж директор ЮСІА) розгледів, що за тою підступною радянською гласністю таїться. І одразу ж кинувся ділитися своїм «викриттям» із однодумцями: не гаючи часу, скликав «мітинг борців за свободу». І збіглися колишні гітлерівські поплічники, за якими тужить лава підсудних, афганські душмани, кубинські контрреволюціонери, більш відомі під іменем «гусанос», нікарагуанські «контрас» та інший відщепенський і політично-кримінальний набрід. Бо ж усі вони ходять там у отих «борцях».

Перед ними Джек Уіллер і намалював жахливу картину того, що нібито несе із собою наша гласність. «Вони зазіхають на нашу свободу! — верещав куклуксклановський расист. — Вони хочуть поховати весь вільний світ! Треба вживати негайних заходів!»

Оскільки Д. Уіллер особа не офіційна, то бодай із сякою-такою пристойністю не дуже рахувався — ляпав усе, що на язик лізло, і, викликавши бурхливі аплодисменти своїх слухачів, закликав їх знищити «імперію зла».

Звичайно, з тією «імперією» Д. Уіллер на авторство не може претендувати: вона народилася в зовсім іншій голові, до того ж — у голові особи, яка стоїть на найвищому щаблі американської адміністрації. Так що Уіллер, говорячи про Радянський Союз, вдався до запозичення.

Напускаючи словесного туману, недруги наші намагаються на всіх і на вся страху нагнати. Але потуги їхні — марні: для мільйонів людей в усьому світі, в тім числі й для тверезомислячих американців, іще донедавна незнане слово GLASNOST — а саме отак, без перекладу, воно тепер там і усно і друком подається — стає усе звичнішим і зрозумілішим, стає словом близьким. Ну, а якщо офіційні й не дуже офіційні особи на нашу гласність громи та блискавки вергають, якщо наша гласність не подобається ні вашінгтонському суперпропагандистові, ні завзятому куклускланівцю, якщо вона в кублах запеклих антирадянщиків хвилю переполоху зняла,— то це й не погано: це іще раз підтверджує, що ми — на правильному шляху!

Яків ВАЛАХ.

Частину зброї, яку за вказівкою США таємно переправляв до Ірану Ізраїль, мали також отримати душманські зграї.

Мал. М. ЛИТВИНА

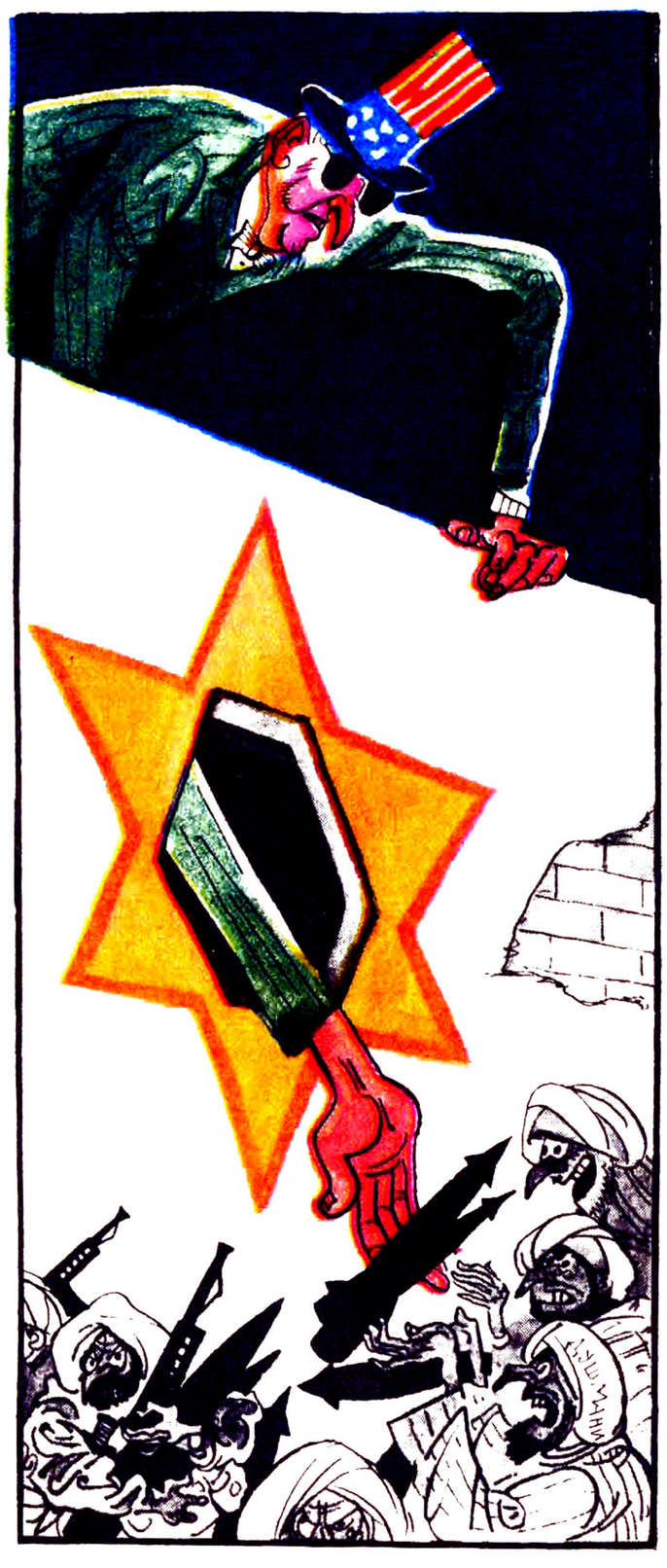

Крізь ізраїльське віконце.

Мал. А. АНДРЕЄВА

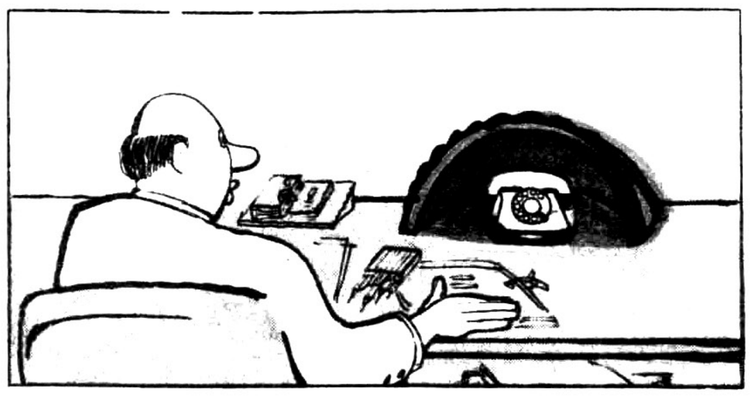

Без слів.

ВІНЕГРЕТ З ПЕРЦЕМ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

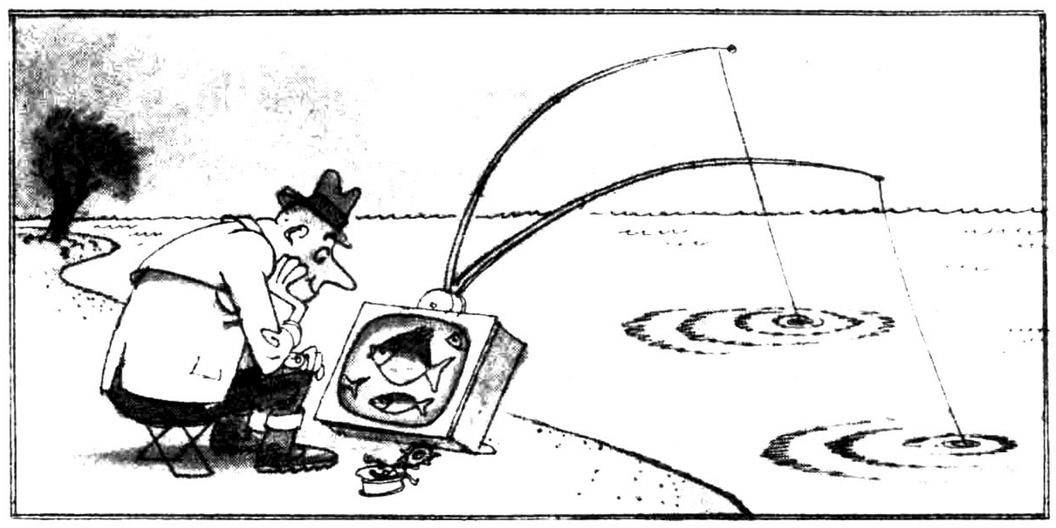

Без слів.

Мал. В. АДАМОВИЧА

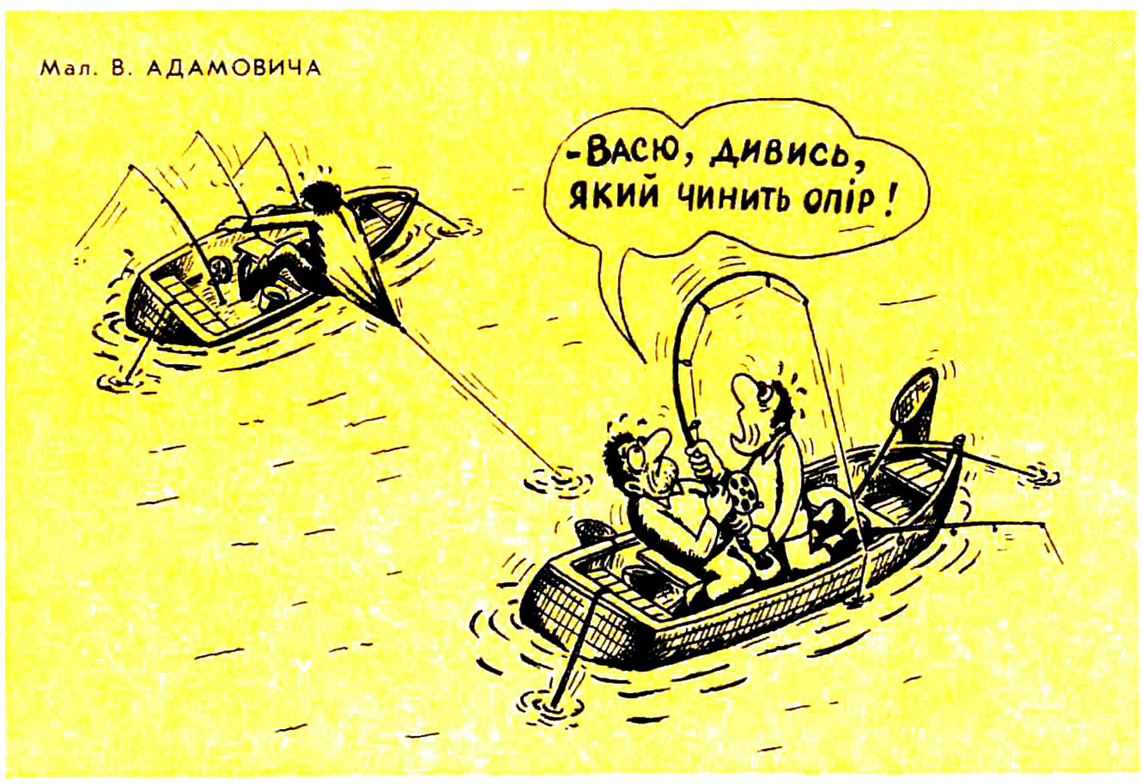

Мал. А. ПОМАЗКОВА

Мал. І. ЛОПАТІНА

Без слів.

Мал. О. КОНОНЕНКА

Мал. В. ПОЛОВИНКА

Без слів.

ЗДИВУВАВ

Водій підвозив діда до міста.

— Чи зміг би ти їхати за кермом, якби випив чарку? — спитав дід.

— Зміг би,— відповів той.

— А якби дві?

— Зміг би.

Трохи помовчавши, дід знову запитав:

— А якби три чарки випив?

— Чого ти пристав, старий? — розсердився водій. — Бачиш же — їду!

Повідомив А. ЯЦЕНКО.

Сумська область.

СКЕПТИК

Один книголюб питає іншого:

— Ви мені скажіть, чим його пояснити, що нині так мало в літературі великих письменників?

— А чому це ви так скептично на нашу літературну дійсність дивитесь? — відповів той йому контрзапитанням.

— Може, я справді скептик. Але я читав майже всі літературні новинки, а от нового Шевченка, Франка, Мирного, Коцюбинського чи Стефаника, їй-богу, не бачу.

— Ви дуже помиляєтесь. Походіть на ювілейні вечори наших сучасних літераторів та послухайте уважно ювілейні виступи, то од вашого скепсису тільки дим піде.

Народні усмішки

ГОРОБЕЦЬ У ШПАКІВНІ

Ладнали шпаківню для Шпака, а оселився Горобець. Шмигнув зухвало з горобчихою. Горобенят наплодили. Живуть. Ну, коли вже так сталося,— живіть здорові. Але Горобцеві того мало.

— Живу в шпаківні,— набундючився він,— отож і величайте мене надалі Шпаком.

— Горобчику, любчику,— усовіщають його інші птахи,— схаменися! Ти ж проти шпака дрібняк: і масть не та, й заспівати, як він, не втнеш.

— Пусте. Шпаківню маю, отже — шпак,— затявся Горобець. Усім уже вуха процвірінькав, але дарма, бо серед птахів заведено твердо: живи хоч у шпаківні, хоч в орлиному гнізді, та якщо ти горобець — горобцем і називатимуть.

Повідомила Р. ДЕШЕВА.

смт Ямпіль
на Хмельниччині.

ПЕРЧЕНЯ

Мал. М. ЛИТВИНА

ВІДПОВІВ

Якось на уроці вчителька питає Славу:

— Коли ти йдеш по вулиці й бачиш гарний сад, а в ньому багато груш і яблук, що ти думаєш про того господаря?

— Чи має він собаку! — відповів хлопчик.

ХТО ШВИДШЕ

— Толю,— запитує у брата сестричка,— хто у вашому класі найшвидше бігає?

— Якщо стометрівку, то Сергійко,— каже Толя,— а якщо в шкільну їдальню, то я швидше за всіх.

Василь СОПРОНЮК.

МУРКО І ЖМУРКО

У старенької бабусі було два котики, Мурко і Жмурко. Бабуся дуже любила котиків, турбувалася про них.

Одного разу надвечір повертається бабуся з поля, а котики — вже назустріч їй. Труться об ноги, нявкають, їсти просять.

— Зараз, мої дорогенькі, нагодую,— ласкаво мовила до них бабуся.

Дістала вона з печі теплі млинці, порозривала їх на дрібні шматочки і поклала у миску:

— Їжте, котики.

Мурко бере по шматочку, жує потихеньку. А Жмурко хапає і, майже не пережовуючи, ковтає. Поспішає, щоб йому більше дісталось. І так наковтався, що ледве дихав уже. Ліг і лежить.

Через деякий час до них знову підійшла бабуся. Подивилася у миску — порожня.

— О! Молодці, котики,— похвалила старенька. — За це вам ще щось смаченьке дам.

І налила їм сметани.

Мурко підійшов, поїв, скільки йому хотілося, і пішов собі на вулицю гуляти. А Жмурко лежав і тільки сумно дивився на миску. Дуже хотілося йому з'їсти сметанки, та, на жаль, не було вже куди.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

АПТЕКА

Біля шафи, недалеко,
відкривається аптека.
На прилавку з табуреток —
повні блюдечка таблеток.
А таблетки —
барбариски,
шоколадки
та іриски.
Хто розбив собі коліно —
йдіть мерщій по вітаміни.
Піднялась температура —
чудодійна є мікстура —
називається кисіль...
Поспішайте звідусіль!

Тут Сергій до нас примчав
і з порога закричав:
— Ой, у мене скарлатина!
У дворі я збив коліна!
Мабуть, є температура!
Де, кажіть, ота мікстура?
В мене кашель і бронхіт,
третій день болить живіт!
Вже не їм, не п'ю годину!
Ой, рятуйте, бо загину!

Ми Сергія рятували —
шоколадом годували.
Проковтнув він барбариски,
пив кисіль,
жував іриски,
з'їв останній вітамін
і, зітхнувши,
мовив він:
— Здається, мені
полегшало!

ПІЛОТ

В літака свого сідаю,
окуляри одягаю.
На педалі ставлю ноги...
Приберіть кота з дороги!

КОНИК

Їхав Петрик по стежині
на вербовій хворостині.

Як Наталочку зустрів —
у сідельце посадив:

— Мчи, мій коню, швидко-швидко —
в дитсадок спішить сусідка!

Галина МАЛИК.

ЗАГАДКИ ПЕРЧЕНЯТКА

Зиму всю
Лежало скло,
А весною
Попливло.

(ЛІД)

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

Писана, мальована,
Дрібно поцяткована.
Хоч не хліб вона, не їжа,
Але всім потрібна свіжа.

(газета)

Наталя КУЛИК.

Мал. В. СОЛОНЬКА

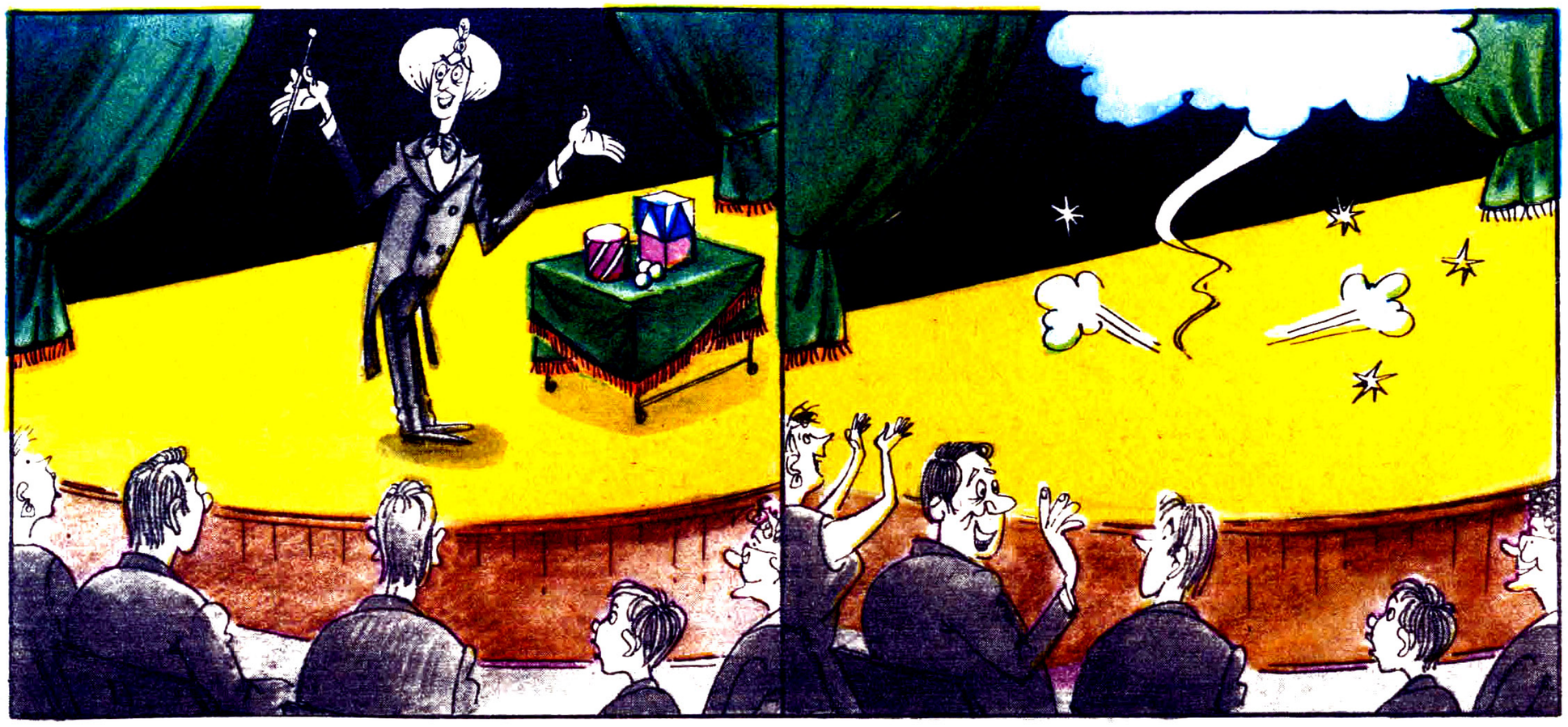

— Теж мені здивував! Бачив би він, як я з роботи зникаю!

ВИБРИКИ ПЕГАСА

«Набрався мудрості великої Фалат:
Хотів дільничного він перехитрити,
Сховав свій самогонний апарат
В малиннику в сусіда у Микити.

Перед інспектором утратив він довір'я.
Про його тайну дільничний догадався,
Бо лиш зайшов він до Фалата у подвір'я,
Як той в малини до Микити оглядався».

П. Т-ко з Вапнярки.

— **Видно, що дільничний — людина не «фалатна»: за версту малину чує!**

«П'яненький Гриць звалився в багнюку,
Де саме бовталась свиня.
Лежать. По черзі кожен хрюка...»

Ю. Т-ий з Дніпропетровщини.

— **Далі не продовжуємо, а то читачі теж захрюкають зо сміху!**

«Проснись, шепоче, годі спати!
Дивись, злодюка ходить в хаті».

А. Х-ч з Сєвєродонецька.

— **Ну й хай собі ходить! Аби віршів не поцупив.**

«По місту йшла солідна дама.
Вдяглася як чужа реклама.
І всі зглядалися на неї.
Вона як «сендвіч» із Бродвею.
Не знаю я чи варто вроді
коритися беззорій моді».

Г. Ш-х з Луцька.

— **«Вроді» не варто. Бо з'їдять, як отой «сендвіч».**

«Я не поет, а в вільний час
Люблю ліпити вірші,
Одні з них — як невкислий квас,
Другі, можливо, й гірші».

І. Д-а з Новомосковська.

— **Добре вам: вільний час маєте. А тут... Словом, хай воно скисне!**

«В хаті очі розбіжаться:
Килими скрізь та кришталь,
Золотих речей не видно —
Заховав їх, певно,— жаль».

О. Л-ко з Вінниччини.

— **Багато хочете! Беріть, що є...**

Вітаємо ювіляра!

Гумориста Василя МЕЛЬНИКА з його 50-літтям.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

НОВИНИ З ПИТАНЬ ТЯГАНИНИ

Хто з нас, любі читачі, коли був школярем, не мучився над отими клятими задачами про басейни, в які через одну трубу вода вливалася, а через другу невідомо куди дівалася. Кажуть, над цими хитромудрими трубами проливали сльози ще гімназисти, бо теж ніяк не могли второпати: наповниться чи не наповниться резервуар, коли одночасно відкрити дві труби.

Семко П. Т., Гончарук А. Т., Кориневський В. І., Вовченко С. Т., які мешкають у місті Погребищі Вінницької області по вулиці Леніна, уже хтозна-коли забули про ті задачки. А оце не так давно змушені були згадати.

Змусила дирекція Погребищенського заводу залізобетонних конструкцій, яка штучно підняла рівень води в озері, з якого черпає воду для своїх потреб. Але водочерпальники, судячи з усього, в дитинстві на уроках арифметики, коли вчителька пояснювала, як розв'язуються задачі про басейни з трубами, бешкетували і слабо засвоїли матеріал. Бо коли свої поганенькі знання застосували на практиці, то виявилося, що вода з озера затопила присадибні ділянки мешканців з вулиці Леніна. А оскільки господарі тих ділянок ні теоретично, ні практично не могли розв'язати задачі, яка ж труба має відпомпувати воду з їхніх городів, то вони почали бити алярм, відгомін якого долинув і до Перця.

Авторитетна комісія у складі представника райсанепідемстанції, районного архітектора, заступника голови райвиконкому і директора заводу залізобетонних конструкцій хутенько встановила, що підприємство тут начебто і ні при чому, а «затоплюваність житлових забудов» відбувається «в результаті розташування їх у місцевості з високим стоянням грунтових вод, які скупчуються через запущеність заростями канави, яка існує для скидання паводкових і грунтових вод і від чого понизилася ефективність дренажу грунту».

Оцей хитромудрий канцелярський викрутас на погребищенців, зрозуміло, не справив позитивного враження, але їм вселило надію письмове запевнення комісії, що «намічено заходи по осушуванню території від зайвих грунтових вод і запропоновано дирекції заводу залізобетонних конструкцій до 10 червня 1986 року провести меліоративні роботи навколо житлової зони». Заступник головного лікаря Вінницької обласної санітарно-епідеміологічної станції Телушко Б. І. у листі до Перця запевнив, що виконання цих заходів узято під контроль. Але, очевидно, контролем тут і не пахло, бо у повторній скарзі погребищенці сповістили, що «завод водостічну трубу поставив на рівні дзеркала озера», а вода в них «як стояла перед порогом, так і стоїть»...

Один мій знайомий учитель математики каже, що тепер у школах задачі з басейнами і трубами школярі на електронних рахівницях розв'язують уже цілком новими способами. А от дорослі дяді, як не дивно, розв'язати задачку для четвертокласників не змогли ні старим, ні новим способом, хоча у них, звісно, освіта вище початкової.

В. БУЛАВКО.

У нас в гостях

татарський сатиричний журнал «Чаян» («Скорпіон»), м. Казань

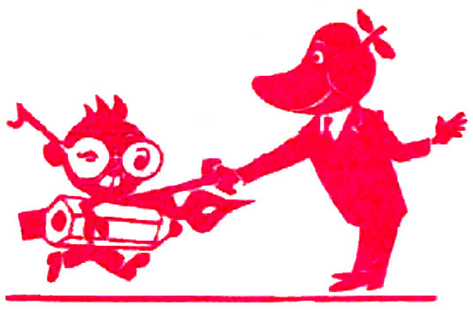

Мал. І. ХАНТЕМИРОВА

— Чудово! А де ж ви були раніше!
— У вашій приймальні.

Мал. В. ФЕОКТИСТОВА

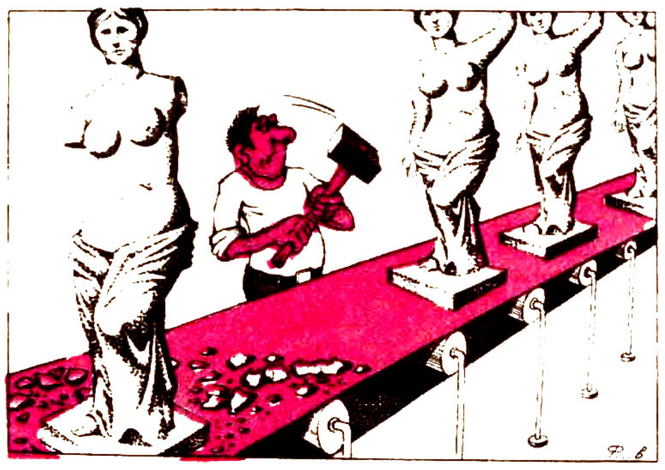

Без слів.

Мал. С. ПРИВИНОЇ

— А це — Мінгазутдінова із сусіднього інституту по обміну досвідом...

— Якщо хочете вилікуватися,— говорить лікар,— ви повинні кинути пити.

— Зрозуміло, лікарю,— погодився хворий. — А що ви маєте на увазі: коньяк чи горілку?

* * *

Рибалка-любитель, за професією вчитель, упіймав манюсінького карасика, зняв його з гачка і кинув у воду:

— Швиденько додому, і завтра щоб приплив з батьками!

* * *

У театрі один глядач нахилився до другого і шепоче:

— Я вас не розумію. Тільки-но ви жбурляли в цього актора гнилі яблука, а тепер викликаєте його на арену!

— Так у мене в сумці виявилося ще два яблука.

* * *

Годинникар говорить клієнту:

— Цей годинник треба заводити двічі на день.

— Перед їдою чи після?

* * *

— Чому у тебе така гуля на лобі?

— Від нежиті.

— Не розумію...

— А що ж тут розуміти — чхнув біля стовпа.

Мал. А. АЛЬОШИНА

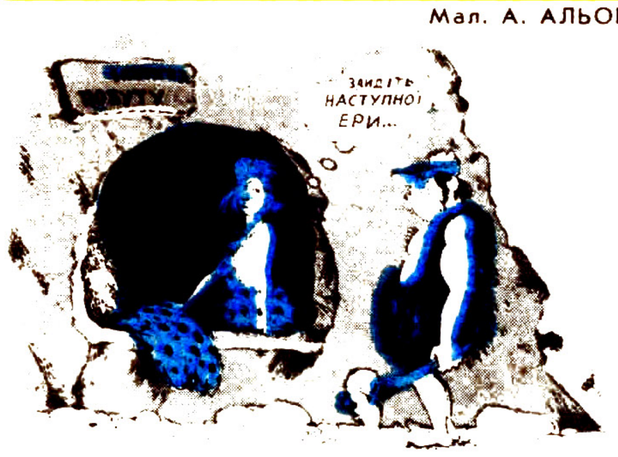

Мідхат МІНШИН

СЕКРЕТ

ГУМОРЕСКА

Звістка про те, що в колгоспі «Каенлик» одержали 300 центнерів бараболі з гектара, облетіла всю область.

У колгосп одна за одною посунули делегації. Усім покажи, усім розкажи.

Голова колгоспу Бікбаєв не любив ділитися секретами. «Зайнятий!» — казав і мчав у поле. Але один кандидат наук із науково-дослідного інституту причепився, як реп'ях.

— Зрозумійте, ваш досвід треба поширювати. Розкажіть про все детально. Відчуваю, тут є матеріал на докторську дисертацію.

— Я ж вам казав,— зітхнув голова,— у нашій роботі немає нічого цікавого для науки. Чесно кажу. Обідня перерва закінчується, мені пора в поле. А ви поки відпочиньте з дороги, а увечері ми вас і на залізничну станцію підкинемо...

— Та хіба я відпочивати сюди приїхав?! Ні, не вернуся від вас з порожніми руками!

— Я ж вам укотре повторюю: немає у нас нічого особливого!

— Отже, не бажаєте передати свій досвід іншим? Самі хочете ходити в героях!

Врешті, Бікбаєв не витримав.

— Гаразд,— махнув рукою. — Сідайте поближче. Слухайте, але записувати не треба... Кожного дня ми одержуємо вказівки. Усі вони викладені на папері. Яких тільки розпоряджень нам не шлють! Там є все: коли сіяти, де садити, що треба, щоб шкірка у картоплині була товщою, чим удобрювати поле...

Щоб читати і підшивати ці папери, ми виділили трьох чоловік. Їх зарахували до бригади механізаторів. А механізатори обурюються: дармоїди нам не потрібні, нехай свої папери сховають у шафи і в наші справи носа не сунуть.

А паперів — усе більше й більше. Ті троє уже не можуть впоратися, вимагають двох помічників. Ви тільки уявляєте: на полі працює троє, а з паперами, виходить, аж п'ятеро!

Що ж нам робити? Довго ми сушили голови і вирішили порадитися з механізаторами.

«Зібрати всі ті папери і спалити!» — порадили вони.

Тут агроном Хікметов ще одну ідею підкинув: «Якщо спалити усі ті папери, то попелу буде багато. А він, як ви знаєте, прекрасне добриво. Та якщо таке добриво — на наше поле! Рекордний урожай можна виростити... А якщо попіл допоможе нам у боротьбі з колорадським жуком, то взагалі йому ціни не буде».

Так і зробили. Палимо циркуляри, а попіл на картопляне поле... От і рекорд!

Учений від здивування ледве зі стільця не бебехнувся.

А голова йому на вухо:

— Можу розкрити ще один секрет, якщо хочете!

— Розкривайте! — не міг прийти до тями учений.

— Тільки ваших книг, брошур про обробіток картопляного поля, виданих за останні двадцять років, було кілька шаф. Прекрасний попіл вийшов. Колорадські жуки його найбільше боялися...

...Учений не став чекати вечора, коли голова відвезе його на станцію. Дременув пішки.

Переклад з татарської.

Друже Перче!

У 1984 році будівельно-монтажне управління № 61 тресту «Вінницяводбуд» збудувало у нашому колгоспі імені Жданова став. Після весняної повені мали ми одержати 13 гектарів водного дзеркала. Колгосп на радощах виплатив будівельникам 224 тисячі карбованців, а РАПО, не чекаючи великої води, спустило господарству план по рибі.

І ось уже третій рік план по рибі є, а води у ставу немає — її гребля не тримає.

— Гноєм підтрамбуйте,— порадило нам керівництво БМУ.

Повірили. Підтрамбували. Допомогло, як безокому окуляри.

Ми знову до БМУ.

— Ну, чого чіпляєтесь, ми своє діло зробили. То у вас, певно, гній не тієї кондиції,— пояснили нам.

То чи не знаєш, Перче, де б такого будівельно-кондиційного гною добути, щоб заліпити халтуру будівельників?

М. ДОРОШ.

Тульчинський район
Вінницької області.

Коли у нашому господарстві чогось не вистачає, ми не бігаємо, як дехто, по магазинах. Не їдемо за тією чи іншою покупкою до райцентру чи області. А просто йдемо у наш сільмаг і купуємо всього-на-всього хліб.

І повір, що у тому хлібові ми знаходимо усе необхідне для домашнього господарства. Бо у пекарів нашого Миколаївського району вже склалася добра традиція, а саме — запікати у свої вироби побутові дрібнички — болти, цвяхи, шматки дроту. Інколи знаходимо у хлібопродуктах й уривки газет, а то й просто латки матерії...

Словом, Перче, з таким сервісом можна було б і жити, якби не побоювання поламати на тому хлібові зуби.

Відвідувачі стоматологічного кабінету села Олексіївки.

Миколаївський район
Одеської області.

Стрижі перо не в гусака...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

...АХОДИТЬСЯ В РАЗДЕВАЛКЕ В ГОЛОМ ВИДЕ ...ВЕРЩАЄТСЯ

Фото І. РАДЧЕНКА та М. ВЕРТЕЛЕЦЬКОГО.

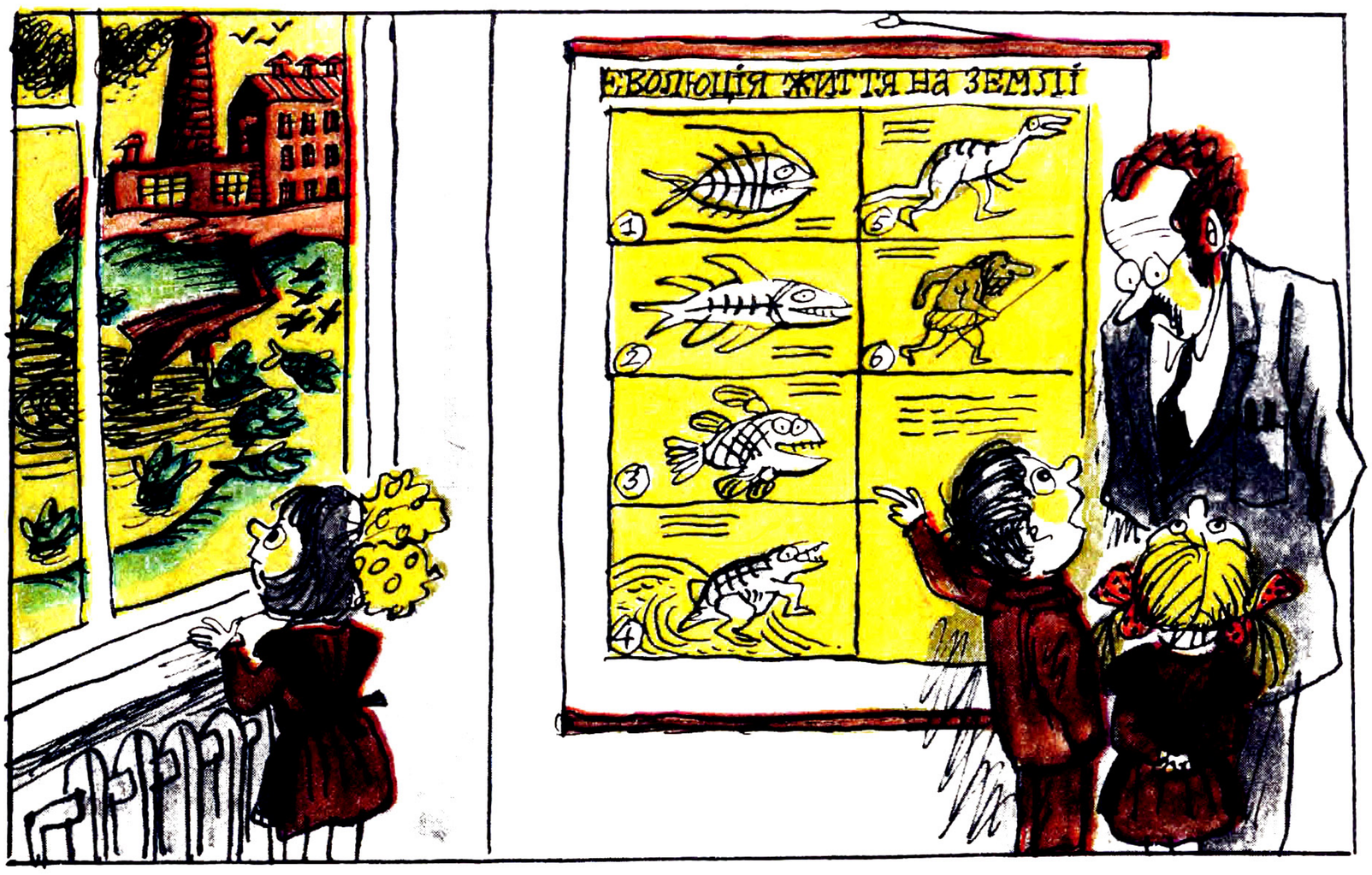

— Іване Петровичу, а чому риби вилізли на сушу? Невже й тоді наша фабрика воду забруднювала?

УВАГА!

КОНКУРС ТРИВАЄ!

Шановні читачі!

Як ви пам'ятаєте, на початку року Перець оголосив конкурс на кращі фейлетони, літературні твори, малюнки, теми до них і пообіцяв, що цього разу лауреатів буде нагороджено

ЗОЛОТИМ ПЕРЦЕМ,
СРІБНИМ ПЕРЦЕМ,
БРОНЗОВИМ ПЕРЦЕМ.

Відтоді минуло півроку і чимало наших авторів уже зробило вагомі заявки на почесні нагороди. Але до кінця року ще є час: а тому навіть той, хто сьогодні, висловлюючись мовою спортивних коментаторів, претендує на бронзу, завтра може стати претендентом на срібло чи золото.

Отже, редакція чекає від вас нових творів: соціальних, гострих і, звичайно, смішних.

Гостріть пера — і за роботу!

Конкурс триває!

ПРОГРЕС

— Розкажи мені, Мефодій,
Як з прискоренням у вас?
Що нового на заводі
Відбулось в останній час?

— Зрушень є у нас чимало.
У начальника колись
Телефони три стояло,
А тепер вже цілих шість!

Михайло КУРУЦ.

Теми малюнків цього номера придумали: М. Вайсборд, А. Василенко, С. Веткін, В. Чмирьов, В. Сафонов, Р. Друкман.

Головний редактор О. ЧОРНОГУЗ.

Редакційна колегія: А. ВАСИЛЕНКО, П. ГЛАЗОВИЙ, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ (головний художник), Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), М. ПРУДНИК, І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заступник головного редактора).

Журнал «Перец» № 12 (1246)
(на украинском языке)
Издательство «Радянська Україна».

Здано до набору 18.05.87. Підписано до друку 02.06.87. БФ 35009. 70×108 1/8. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2279100 прим. Зам. 02570.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА» © Журнал «Перець» 1987 р. Видається з січня 1927 року. Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції: **252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 446-84-21, 441-89-37, 441-89-38.**
Адрес редакции: **252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.**
Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, проспект Победы, 50.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

ПЕРЕЦЬ
№ 12 (1246)

ЧЕРВЕНЬ
1987

Американські спецслужби намагаються начинити приміщення радянських представництв апаратурою для підслуховування.

Ціна номера 30 коп. Індекс 74393.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

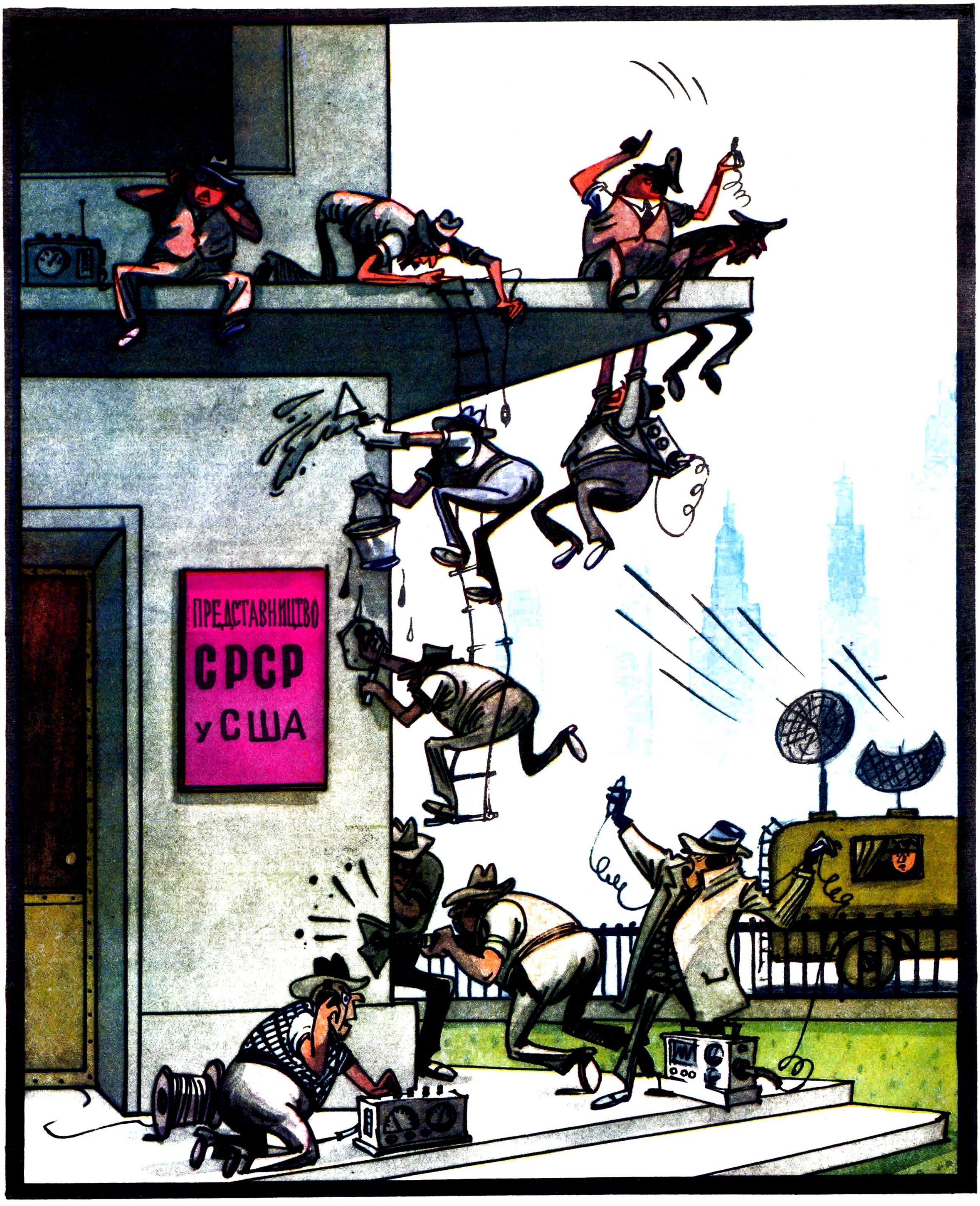

— Ми уважно прислухаємося до кожного слова радянських представників!